

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1884/2020
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Едита Славковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Хари Торма, адвокат из ... ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/19 од 13.09.2019. године, у седници већа одржаној 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/19 од 13.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/19 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 760/18 од 13.02.2019. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је апсолутно ништав уговор о купопродаји закључен 21.04.2010. године између тужиле, а путем туженог ВВ на основу пуномоћи Ов. .../2006 и тужене ББ, оверен пред Основним судом у Сомбору под бројем Ов. .../2010 од 21.04.2010. године. Обавезани су тужени да су дужни трпети да се са имена ББ изврши пренос права власништва на стану који се налази у ..., уписан у лист непокретности број .. к.о. ..., парцела број .., земљиште под зградом-објектом површине 07ари 37м², у згради број .., у приземљу, једнособан стан површине 29м², са правом коришћења заједничких делова зграде и земљишта са обимом удела заједнички, на име АА. Тужени су обавезани да тужили накнаде трошкова поступка у износу од 148.875,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/19 од 13.09.2019. године, наведена првостепена пресуда је потврђена у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву и накнади трошкова поступка, а преиначена у делу о камати, тако што је одбијен захтев за камату на досуђени износ накнаде трошкова поступка за период од дана првостепеног пресуђења до извршности пресуде. Одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ББ је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужена се у ревизији позвала на члан 404. Закона о парничном поступку и навела да је као савестан купац и укњижени власник стана стављена у неравноправан положај у односу на тужиљу и да је у овом случају повређена равноправност грађана.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, пресуде нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

У ревизији се не конкретизује правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Наводи ревизије који се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост уговора о купопродаји, чијем су закључењу приступили тужена ББ као купац и тужени ВВ, словевћи пуномоћником продавца, по пуномоћју издатом мимо воље и сагласности тужиље да у њено име отуђи стан који још није ни био откупљен, а она као неписмена особа и социјални случај лиши права на дом због дуга своје ћерке поводом којег је држала да туженом даје изјаву о обезбеђењу потраживања. Применом материјалног права одлучено је о ништавости уговора о купопродаји закљученог на основу ништавог пуномоћја у смислу члана 103. Закона о облигационим односима и о последицама ништавости према члану 104. истог закона, у складу са судском праксом. Тиме није повређена равноправност учесника у поступку, како се у ревизији тумачи када се предлаже примена члана 404. ЗПП. У образложењима пресуда нижестепених судова изнети су правни разлози не којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права. Према изнетом, у овој правној ствари није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.01.2015. године, вредност предмета спора износи 1.373.246,00 динара, другостепена пресуда је донета 13.09.2019. године.

С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић